

[Viggo Starcke.]

er det ulogisk og dækker over en tendens, som desværre må siges at have været fremherskende i de senere år, nemlig tendensen til at erstatte ordet fosterdrab med svangerskabsafbrydelse. Hvis man endelig ville holde fast ved ordet svangerskabsafbrydelse, burde man måske erstatte ordet folkedrab i konventionen med „borgerskabsafbrydelse“ eller noget i den retning, for der er jo tale om to ting, som bør have parallelle sproglige betegnelser.

Ifølge artikel VI skal de her omhandlede forbrydelser pådømmes ved det enkelte lands domstole, ikke, således som Frankrig havde ønsket det, ved en international domstol, medmindre der er truffet særlige bestemmelser mellem enkelte lande. Vi mener, at det ville være af meget stor betydning dels med hensyn til at give dommene den tilstrækkelige tyngde og kraft, dels med hensyn til at fremme en ensartet bedømmelse og behandling, om disse sager i videst muligt omfang blev lagt ind under en international domstol.

I bemærkningerne til artikel VI siges det, at man har drøftet oprettelsen af en særlig international kriminalret, men at kommissionen ikke har kunnet anbefale oprettelsen af en særlig kriminalafdeling ved den mellemfolkelige domstol i Haag. Jeg vil gerne spørge den højtærede justitsminister, hvad grunden er til, at man ikke mener at kunne lægge sagerne ind under den internationale domstol i Haag, men ønsker oprettet en særlig international domstol, og jeg vil gerne stærkt tilskynde til, at Danmark hurtigt tager beslutning om at udtale ønsket om den mellemfolkelige domstols behandling af disse sager, dels fordi det objektivt er rigtigt, dels fordi vi har en særlig interesse deri.

Bestemmelserne angående de forbrydelser, der nævnes i artikel II c — med forsæt at påføre en gruppe levevilkår beregnet på at bevirke gruppens fuldstændige eller delvise fysiske ødelæggelse —, er holdt i en sådan almindelighed, at de endnu ikke har nogen virkelig betydning. Her vil jeg henviser til en række kulturelle forbrydelser, som er foregået dels imellem primitive stater indbyrdes og dels begået af europæiske imperialistiske stater overfor primitive stater. Det, der foregår, kan bedst karakteriseres gennem nogle få bemærkninger, som en dansk missionær skrev hjem fra Afrika for 12—15 år siden. De stod i „Dansk Missionsblad“. Der skrev denne missionær: Ved I, hvad de indfødte siger om os? De siger dette, at dengang den hvide mand kom hertil,

havde han bibelen, og vi havde jorden. Nu har vi bibelen, og han har jorden.

Fuglsang: Jeg kan på mit partis vegne tilsige vor støtte til, at Danmark tiltræder den konvention, som her behandles, og som går ud på at forebygge og straffe folkedrab. Det burde jo egentlig i vort århundrede være en selvfølge, at alle nationer og alle kræfter enedes om og forpligtede sig til at gøre, hvad muligt var for at forhindre og straffe de ting, der nævnes i konventionen. Jeg tænker bl. a. på artikel II, der taler om handlinger, der begås i den hensigt helt eller delvis at ødelægge en national, etnologisk, racemæssig eller religiøs gruppe som sådan, for det første ved at dræbe medlemmer af gruppen, for det andet ved at tilføje medlemmer af gruppen betydelig legemlig eller åndelig skade, for det tredje ved med forsæt at påføre gruppen levevilkår beregnet på at bevirke gruppens fuldstændige eller delvise fysiske ødelæggelse, for det fjerde ved at gennemføre forholdsregler, der tilsigter at hindre fødsler indenfor gruppen, og endelig for det femte ved med magt at overføre en gruppes børn til en anden gruppe.

Som sagt, jeg finder, at godkendelsen af forbudet mod disse former for folkedrab er en yderst glædelig og naturlig ting, men når dette er sagt, synes jeg også, man må tilføje, at det for en menneskehed, som er stolt af sin tekniske viden og kunnen, som er stolt af sin kultur, som mere og mere behersker naturens kræfter, og for hvem darwinismens love, som det ærede medlem hr. Viggo Starcke nævnte, heldigvis kun søges og har været søgt praktiseret for eksempel i nazismens race- og herrefolksteorier, burde det være en yderst naturlig ting også at forbyde og straffe ophidselse til krig og propaganda for krig og for racehad.

Med vedtagelsen af denne konvention bliver efter min mening i nogen grad de røster uforståelige, der i sin tid afviste Stockholm-appellens opfordring til forbud mod atombomben, idet man dengang motiverede afvisningen med, at et sådant forbud ville være illusorisk. Såvel effektiviteten af denne konvention som effektiviteten af et forbud mod atombomben er vel nok i høj grad et spørgsmål om, hvilke kræfter der bliver sat ind for at kræve disse forbud overholdt.

Det kunne selvfølgelig være fristende at komme ind på en række af de bestemmelser, som findes i konventionen, men jeg vil nøjes med et par enkelte. Jeg tænker blandt andet på artikel II e, hvor der tales om, at det er forbudt med magt at overføre en gruppes børn til en anden gruppe. Det er bekendt,